

Nőtt a Dél-Alföld idegenforgalma

Tanácskozás Békésen — Kiállítás Szegeden

Csongrád és Békés megye, valamint az ugyancsak a Dél-alföldi Idegenforgalmi Intéző Bizottság működési területén levő Szolnok megyei Cserkesztői idegenforgalmi statisztikái azt mutatják: az elmúlt esztendő az utóbbi évek egyik legeredményesebbje volt — alapította meg tegnap Békésen tartott ülésén az intéző bizottság elnöksége, amely Hantos Mihálynak, az IB elnökének vezetésével az 1978-as idegenforgalmi tapasztalatokról tárgyalt. Békés város tanácselnöke, Makoviczki János a vendéglátó város idegenforgalmi helyzetét, fejlesztési lehetőségeit ismertette, majd az IB fejlesztési szaktanácsadása terjesztette elő javaslatát az Országos Idegenforgalmi Hivatal vissza nem térítendő támogatásának felosztására.

A Dél-Alföld idegenforgalmi vonzóerejének növekedését jelzi, hogy az itteni határállomásokon több mint kétfélszáz külföldi lépett be az országba, s ennek következtében a kereskedelmi szálláshelyek külföldi vendégforgalma is — közel 21 százalékkal — emelkedett. Ez egyúttal a külföldiek részarányát is növelte, Csongrád megyében például csaknem minden második szállást kérő vendég más országból érkezett. Ebben nyilvánvalóan fontos szerepet játszott az is, hogy 1978 januárjától megszűnt a kötelező valutabevallás, Részke határforgalma például 28,6 százalékos emelkedést mutat.

A külföldre utazó magyarok közül tavaly — ellentétben az 1977-es esztendővel — többen hagyták el az or-

szágot Békés megye határát — s ez a Románia és Bulgária iránti érdeklődés erősödését, valamint a Jugoszláviába induló magyar turisták „megfoghatóságát” mutatja.

A múlt esztendő eredményeinek számbavételekor az IB elnöksége megállapította, gyarapodtak az idegenforgalomban elsődlegesen érdekelt kereskedelmi szálláshelyek — a szegedi Hungária Szálló, a csongrádi, a makói, a gyulai kemping, a 120 ágyas orosházi szálloda lehetővé tette a vendégek kulturáltabb fogadását. Javultak a közlekedési és útviszonyok, Makón új autóbusszpályaudvar, az utak mentén több fedett megállóhely épült, gyarapodott az autóbusszpárk. Az IB albizottságai területükön szorgalmazták a parkolóhelyek építését, az utépítési és közművesítési tervek gyorsabb megvalósulását. A megfelelő előkészítésnek és szervezésnek köszönhetően 1978-ban a Szegedi Ipari Vásárnak 155 ezer, a szabadtéri játékoknak 97 ezer, a gyulai nyári rendezvénysorozatnak 23 ezer látogatója volt. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a kereskedelmi és vendéglátóipari vállalatok hatáskörében törekedtek a zavartalan áruellátásra és kulturált vendéglátásra.

Az intéző bizottságnak kiterjedt működési területén azonban változatlanul az a célja — s feladata is —, hogy segítse a szálláshelyek számának növekedését. S mivel az olcsóbb szállások iránti kereslet növekszik gyorsabban, kutatni kell további lehetőségek megoldásait, az a fizetővendég-szobák és a

kollégiumi férőhelyek számának növelését is. Sok még a tennivaló az utasellátás területén, elsősorban a vasúti és autóbusszközelkedésben. Szorosabb együttműködésre lenne szükség a kereskedelmi, vendéglátóipari vállalatok és az idegenforgalmi szervek között is — állapította meg az IB elnöksége a tegnapi ülésen.

Az idegenforgalom volt a központi témája annak a rendezvénynek is, melynek — ugyancsak tegnap — Szegeden a Technika Háza adott helyet. Az MTESZ ifjúsági koordinációs bizottsága, a MALÉV, a British Airways, a Volán Tourist és a 10-es számú Volán, a szabadtéri játékok és az ipari vásár igazgatósága, valamint az Állami Biztosító megyei igazgatósága közreműködésével eszmecsere rendezett a közúti és légi közlekedés, valamint az idegenforgalom összefüggésének témakörében. A hazai közlekedési vállalatok közel hetven szakembere délelőtt arról tanácskozott, miként támogathatná hatáskörében az egyéni és csoportos turizmust — elsősorban a vendéglátó Csongrád megyében és Szegeden. A Technika Házában délután dr. Bérczi Mihály, a 10-es Volán igazgatóhelyettese nyitotta meg a közlekedési reklám-propaganda kiállítást, melyet az érdeklődők és a szakemberek társaságában megtekintett Berta István, a Szeged városi pártbizottság titkára és Juratovics Aladár országgyűlési képviselő, valamint dr. Kovács Kálmán, az MTESZ megyei elnöke is.

P. K.

Portré nőnap előtt

Közélet, anyaság

A kereskedelmi szakközépiskolai érettségi csak belépő volt a Szegedi ELIKER-hez. Az azóta eltelt tizenkét évben sok lépcsőfokot megjárta már Pignitzki Józsefné. A Kárász utcai édességbolt eladójából üzletvezető-helyettes lett, majd a központban számfűző, később áruforgalmi, azután oktatási előadó, s végül, jelenleg, a vállalat személyzeti előadója. S tarsolyában sok szakmai tapasztalattal, emberismerettel egy éve az ELIKER pártalapszervezetének titkára is. Közéleti ember, feleség és anya.

— Milyen indítékok kellettek ahhoz, hogy harmincévesen már ilyen gazdag tevékenységet tudjon maga mögött?

— Az iskolában aktívan dolgoztam a KISZ-ben, s aki rájön a közösséget végzett munka izére, az nem tudja abbahagyni. Elképzeltem, hogy a „gépész”... Talán nálam a véletlen is közrejátszott. Annak idején egy KISZ-gyűlésen kultúrfelelősként beszámoltam arról, hogy voltam a KISZ-titkár, azonban mind elmondta előttem, amire én készültem. Főálltam, és szíveszemre elbőgtem magam. Akkor oda-jött hozzám egyik kedves tanárom és azt mondta: vedd tudomásul, ezentúl neked mindig, mindenhol beszélned kell.

— Valóban szeret sokat beszélni?

— Vállalati KISZ-titkárként megtanultam, hogy nem szabad lopni az emberek idejét fölösleges, hosszú értekezletekkel. Mindig igyekszem lényegre törően beszélni. Meggyőződésem, hogy a bonyolult köntörfalazásnál

célravezetőbb az őszinte szó. Hegyeket lehet megmozgatni az emberekkel, ha tudják, miért teszik.

— Ilyen határozott volt akkor is, amikor párttitkárrá választották?

— Nem mondtam rá gyorsan az igent. Félttem egy kicsit, mert nő vagyok és fiatal.

— Indokolt volt az aggodalma?

— Nincsenek konfliktusaim emiatt, sikerül együttműködnöm az emberekkel. Tisztában vagyok azzal, hogy nemcsak kereskedelmi munkát végzünk, hanem politikait is. Nem kell magyaráznom, mit jelent, ha mondjuk nem lehet húst kapni valahol... S mert tudjuk, nem kizárólag az ELIKER a felelős az ellátásért, felkeressük az ipari vállalatok alapszervezeit és közösen igyekszünk mindent megtenni a lakosság elégedettségéért.

— Amikor kerestem, mindig azt mondták, a 10-es áruháza van.

— Az oktatási kabinetben, ahol a szakmunkástanulók képzése folyik szinte reggeltől estig, most készülnek föl a házi pénztárosverseny résztvevői is. De lázban égnek a gyerekek az országos Ki, minek mestere verseny miatt is, a napokban utazik Pestre a három ELIKER-es. Közösen vettük át egyebek között a munkásmozgalm történetét is. Egyébként magam is most tanulom a marxista egyetem szakosítóján.

— A négyéves Joci nem hiányolja az igen elfoglalt mamát?

— Hiányzunk egymásnak. Alig várom, hogy munka után, iskola után hazaérjek és magamhoz ölelhessem.

Ch. Á.

A Tanácsköztársaság 60. évfordulója alkalmából:

Tudományos ülés az Akadémián

A Magyar Tanácsköztársaság létrejöttének körülményei, szocialista gyakorlatával, sikereivel és kudarcaival mindmáig tanulmányozásra és tanulságokra érdemes elméleti, tapasztalati anyagot nyújtott a magyar és a nemzetközi munkásmozgalomnak. Ily módon tanulságai nemcsak a honi, hanem a nemzetközi forradalmi munkásmozgalom politikai és elméleti tárházába is beépültek — hangsúlyozták egyebek között az Akadémián kedden kezdődött tudományos ülésszakon.

A Tanácsköztársaság kiállításának 60. évfordulója

Ha arról van szó, hogy Vak Jeromos elitta az esztét, készek vagyunk mélysegesen megvetni, sőt messze-menő következtetéseket is hajlandók vagyunk levonni az esetből. Elmondjuk, hogy ez mégis túrhetetlen, mert a bor öl, butít és nyomorba dönt, ráadásul a nemzetközi statisztikában is rontja nemzeti esélyeinket. Ellenben, ha ránk mondja valaki, hogy ne igyál, kortól, nemtől, vallástól és időjárástól függően kapja meg a magáét. Idézzük a költőt, ha jó kedvünk van: „Magyar ember bort megissza, jól teszi...”

A következők: ha magyar vagy, tarts velünk. Hagyj békén, ne dumálj, az jön azután, és lezáródik a vita azzal, hogy ki nek mi köze hozzá, továbbá menj a büdös fenébe. Pedig akkor is romlik az esélyünk a statisztikában, ha mi magunk emeljük a poharat, tulajdon kezünkkel, és netán az is megeshet, hogy nekünk is árt. Magyar ember nemcsak a bort issza meg, hanem a pálinkát is, konyakot is, akár üvegszámra, ha már kevesebbet nem adnak, és lehetőleg munkaidőben, állvány tejetén vagy párnás ajtó mögött, mert magyar ember egyaránt előadódik itt is, ott is.

Prédikatori buzgalom nem dolgozik bennem, nem csattogtatom tehát tüzes szavakból font osztoromat, és nem kiáltom hangosan: hagyd a poharat, és igyál tejet, mert attól világos lesz a fejed, noha elhiszem, hogy a tej élet, erő és egészség. El-elnézem közelmúltunkba visszanező új magyar filmjeinket, és elismeréssel adózom rendezőiknek, ha talánnak a szerephez illő sovány, csontos, szikár, vagy legalább alig kövér embert. Ha sikerül export-import mérlegünket helyére billenteni, attól tartok, a fejlődő nemzetek sorából hívjuk majd a főszereplőket, mert a lóhúsért esedező kövér, hájas és pocakos ember nem mindig győzi meg a nézőt a háborús idő borzalmairól. Sokat beszélnek mostanában a kilencvenen túliak társaságáról, de nem az évekről, hanem a kilókról van szó. Nem üthetnek apjukra-anyjukra, hiszen méret szerint mindkettő kitalne belőlük egyszerre. Miért eszünk többet, mint amennyi kellene? Mert enni jó, és van mit ennünk. Igaz, ríogatnak bennünket az orvosok, hogy megárt a sok, és mérk is a kárt, hol a vérnyomással, hol a szívdobogással, de sok haszna nincsen, mert magyar ember mindent eszik.

Mondják az okos emberek, nem is a kosszal van a baj, hanem azzal, hogy csak ülünk, és megélünk. Inkább kikönyököljük egymás lépét a buszon, de két megálló között el nem mennénk gyalog. Magyar ember tör, zúz, hadakozik, szidia akár a világot is, amíg a guta meg nem üti, de nem gyalogol. Erzi ugyan, hogy a természet egyre messzebb kerül tőle, előveszi tehát kocsiját, hogy hegyet és erdőt lásson, rohan oda, rohan vissza, hadseregek mozgásához hasonló a kivonulás szombat és vasárnap. Nagyok e sereg veszteségei, mert abban is vezetünk, hogy nem tudjuk volán mögül nézve tisztelni sem az előtünk menőt, sem a szembe jövőt. Gyalogjáró őseinkre emlékezve, évszázadok adósságát akarjuk törleszteni akkor is, amikor repesztünk országokon által?

Nemzeti betegségeink fölöröslésénél akadok most. Aki azt várja tehát, hogy a választások statisztikájában elfoglalt igen „előkelő” helyünk méltó megbüntetéséé következik szavak áradatával, téved. Legfelsőbb magánügye lehet valakinek, hogy a párválasztás időszakát hatvan vagy akár hetven évre nyújtja ki. Szívóim sajnálom azokat, akik a harmadik vagy negyedik nekifutás után leverik a léceit, és nem boldogulnak. Nem rólok beszélek tehát, mert nem tudok szabadulni egy képtől. Laposra nyomott kocsit látam nemrég, termoszt röpült ki belőle, cumisüveg és műanyag bill. Nem tudni, Márta volt-e benne, vagy

Zsoltika, anyukája a kocsit vezette, vagy öleiben tartotta, sőt azt sem tudom, a mentő orvosának sok dolga akadt, vagy semmi. Mindenkiért kár, aki benne ült, akinek csak lába vagy karja törik, netán koponyakoppanással megissza, az is sajnálni való, mert ezt a balesetet valamilyen kifürkészhetetlen emberi mulasztás okozta. Erősen hinni lehet, hogy Márta vagy Zsolti nem tudja meg soha, hogy az élet szép.

Szomorú rekordjaink, túlbuzgó magyaros temperamentumunk szálnalmas következményei láttán előbb-utóbb felötlök bennünk a kérdés: tudunk mi egyáltalán vigyázni gyermekeinkre? A magamkorából előttem állnak azok, akik apa nélkül nevelkedtek, mert édesapjukat elkívánta a háború. Nem tudom, vannak-e annyian, mint akiknek apját-anyját másik feleség vagy másik férj kívánja el abban a korban, amikor nekik még fészkeljenek, melegre, véget nem érő szeretetre, simogatásra, mesére és kemény intésre is szükségük van.

Kinyíltak lehetőségeink, mint még soha, és mi élünk velük, mint még soha. Eljünk, természetesen, mert csak egyszer élünk. Tréfája az életnek, hogy aki tizenöt évvel ezelőtt minusz tizenvalahány fokok hidegben süttette miniszoknyás combját a faggyal, most orvosi kezekre szorul; aki ugyanekkor emberi szabadságának gyökereit megsértésért látta csupán a tanácsban is, hogy rakjon valamit a fejére, az most rendőri felügyelet mellett hajnövesztőért lökdösődik, mondván: jussa van a hajra. Régi nóta, kamaszhevetünk válmját később fizetjük meg.

Hallom most is, mert jól belemásztam a fülembe, amit a tévébeli tudós orvos mondott. Vezetünk a koraszülések számában is. Antistatistikai lény vagyok, ha a milliárdokból csak egy parányi emberték mutatnak nekem, aki vergődik élete első hónapjaiban, és a lét-nemlét határán imbolyog, moccanatlanul maradok akkor is. Mit tehetnék, ha így fogalmazódik át agyamban az orvosi intés: az inkubátorok századát éljük. Összefut fejembem annyi zagyva gondolat, sorba rakni sincs időm. Mi mindent nem áldozunk egy jó kocsiért, egy jó garázsért, egy jó állásért, egy jó külföldi úrt, egy jobb lakásért, egy reprezentatív feleségért, és milyen keveset nem tudunk áldozni azért, hogy ne araszni magzatokat segítsünk a világra.

Nem áldozunk értük? Hát az a szere, tő és felelősségteljes gondoskodás, amit az állam vállal magára? Bocsanat, ne az államot mondjuk, mert az személytelen, és különben sem tehet mást, vállalnia kell. Az orvost mondom inkább, meg a nővért, aki emberi életre óvja és táplálja őket. A világ minden pénzéért nem akarok fájdalmat okozni azoknak, akik anyaként kénytelenek mindezt elviselni, csak az orvos szavának gyalogútját járva jut eszembe, egyszer-egyszer talán nem kellett volna mást tenni, mint egy égő cigarettát elnyomni, és kilenc hónapig többet meg nem gyújtani.

Ijesztnek a statisztikák, majdnem minden napra jut belőle valami. Ki tudná előszámlálni, mennyivel élünk jobban, mint húsz-harminc évvel ezelőtt? Ahhoz képest majdnem gazdagok vagyunk. Nem szabadna akarásban szegényednünk. Emberségünk, emberi lényünk legbiztosabb vonása, hogy akarni tudunk. Küzdeni olyan célért, amiért érdemes. Olyan áldozat árán, hogy nem nyomjuk tövig a gázt, hiszen ráérünk lassabban is, nem mi nézünk minden üveg legfenekére, mert könnyen leeshetünk az állványról, vagy bekaphatja a gép a kezünket. El kellene hinnünk, akkor is élhetünk jól, ha okosan élünk. Az a gyönyör, új lehetőségeinkben a szertelen kamaszkor jutottunk meg csak.

Horváth Dezső

Együttműködés

Evi mintegy 20 millió dollár értékű műtárgypari kooperációs szállításról kötötték szerződést kedden Budapesten a Chemolimpex, a Péti Nitrogén Művek, a Borsodi Vegyi Kombinat, a jugoszláv partnerek részéről pedig a Bori Ipartelep Vegyipari Trösztje, a General export és a szabadkai Hemijiska Industrija Zorka ipartelep vezetői. Az 1980–1985-re szóló szerződés szerint a Péti Nitrogén Művek és a BVK nitrogén tartalmú műtrágya-alapanyagot szállít a szabadkai gyárnak továbbfeldolgozásra, amit a jugoszláv partner magas foszfortartalmú komplex műtrágyával és takarmányfoszfáttal viszonz. Jövőre kezd meg a munkát a szabadkai ipartelepen a kooperációban résztvevő új üzemrész.